

Palmesøndag

Tid og sted: Jerlev Kirke, d. 9. april 2017

Salmevalg

417: Herre Jesus, vi er her

176: Se, hvor nu Jesus træder

206: Vor frelser, du, som døde

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Matthæus

Da de nærmede sig Jerusalem og kom til Betfage ved Oliebjerget, sendte Jesus to disciple af sted og sagde til dem: ”Gå ind i landsbyen heroverfor, og I vil straks finde et æset, som står bundet med sit fæl. Løs dem, og kom med dem. Og hvis nogen spørger jer om noget, skal I svare: Herren har brug for dem, men vil straks sende dem tilbage.” Det skete, for at det skulle opfyldes, som er talt ved profeten, der siger:

”Sig til Zions datter:

Se, din konge kommer til dig,

sagtmodig, ridende på et æset

og op et trækdyrs føl.”

Disciplene gik hen og gjorde, som Jesus havde pålagt dem. De kom med æslet og føllet og lagde deres kapper på dem, og han satte sig derop. Den store folkeskare bredte deres kapper ud på veje, andre skar grene af træerne og strøede dem på vejen. Og skarerne, som gik foran ham, og de, der fulgte efter, råbte:

”Hosianna, Davids søn!

Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn.

Hosianna i det højeste!”

Prædiken

Man siger om klezmermusikken, at når man lytter til den eller spiller den, så ler man med det ene øje og græder med det andet. Musikken sætter stemninger og fortæller historier. Den går ind i kroppen og rører ved strenge, der klinger sammen med musikken og fylder hele legemet med en umiddelbar fornemmelse af mening. Musikken vækker latter, glæde, begejstring; den opliver og bevæger.

Men under glæden bevæger sorgen sig, som en blå tone i musikken, der hele tiden kommer igen. Musikken fastholder spændingen mellem glæden og sorgen. Sorgen formindsker ikke glæden. Måske giver den glæden en dybere mening?

I dag kan vi spørge: Skal vi flage, eller skal vi sætte flaget på halvt. Det er Palmesøndag, en festdag; men det er også den 9. april; dagen hvor de tyske nazister besatte Danmark.

Da Jesus sad der på sit æsel, og red ind i Jerusalem, var glæden og sorgen der også. Han lo med det ene øje og græd med det andet. Han så ind i folkenes ansigter. De smilede til ham; så måske beundrende på ham, for rygter om ham var løbet i forvejen. De vidste, hvem han var, og hvad han kunne. Og så råbte de og sang: Hosianna Davids søn. Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn. Hosianna i det højeste! Han var én af dem; og de var var i ham, for han elskede dem. Så han smilede og lo, og glæden fra de tusind ansigter strålede imod ham og smittede ham; han var med dem.

Men Jesus vidste også, at bag begejstringen truede tragedien. For han kendte sin skæbne, og den pegede på korset. Den pegede frem mod den samme folkemængde, der blot fem dage senere skulle stå og råbe: Korsfæst ham! Korsfæst ham! Og de ord, korsfæst ham, genlød som et ekko fra den begejstrede folkemængde, hver gang de råbte hosianna!

Vi siger som regel, at glæde og sorg er modsætninger. Det er paradoksalt at le med de ene øje og græde med det andet. Vi forestiller os, at det logisk set må hænge sådan sammen, at sorgen og glæden er adskilt; måske ved vi endda, hvilke kemiske stoffer, der udløser glæden, og hvilke stoffer, der udløser sorgen. Men når vi hører fortællingen om Palmesøndag spændt ud mellem begejstring og korsfæstelse; når vi lytter til klezmermusikken, spændt ud mellem dur og mol, mellem latter og gråd; når vi mindes de lykkeligste og de tristeste øjeblikke i vores liv – så ved vi, at sandheden er, at sorg og glæde er vævet ind i hinanden og sagtens kan føles på samme tid.

Jeg tror, at dobbeltheden i klezmermusikken, der både udtrykker glæde og sorg, er et spejl af det jødiske folks historie. Det har været en dramatisk historie; for jøderne har været forfulgt gennem tusinder af år. Romerne forbød jøder adgang til Jerusalem efter en folkelig opstandelse i år 135; siden da har jøderne været hjemløse og har altid måtte leve som minoriteter på flertallets nåde. Hvis flertallet mente, at jøderne var uønskede, så blev de forfulgt eller landsforvist; og derfor er det jødiske folk på ca. 15 millioner mennesker i dag spredt ud over hele jorden. Vi kender naturligvis de voldsomme fortællinger fra 2. verdenskrig; hvad der skete under 2. verdenskrig var kulminationen på flere århundreders antisemitisme. Jøderne kendte alt til at være forfulgt. Det har de gjort, siden Israelitterne levede som slaver i Egypten. De ved, at de lever på lånt tid, og lykken er kort. De ved, at Palmesøndags begejstring kan slå over i Langfredags had; og en hel folkemængde kan juble, når én mand råber: Wollt Ihr den totalen Krieg! (Vil I den totale krig?)

Men det jødiske folk findes endnu; vidt forskellige steder på jorden har folket overlevet i hundreder af år; ofte forfulgt og undertrykt. Der er helt sikkert mange grunde til det, men én af grundene er, at folket insisterer på glæden. Glæde er ikke at glemme sorgen. Der findes andre midler til at glemme sorgen: forskellige slags misbrug, had, foragt, i sidste ende selvmord. Glæde er at fastholde sorgen. Glæde er at fastholde sorgens realitet og sorgens mulighed. Sorgen klinger altid med i glæden, som en smukt klingende blå tone i den lyse melodi.

Og hvordan er det så: Er glæden noget, der overmander os, eller er den noget, vi vælger? Det er vel begge dele. Glæden kan heldigvis besætte os, overraske os – sådan at en trist og grå dag forvandles til solskin og glæde. Men vi kan også vælge glæden. Vi kan vælge at åbne os mod glæden, så den besætter os. For glæden befinder sig et sted imellem os. Det er derfor, glæden kan smitte. Det er derfor, den både er noget, vi vælger, og noget, der kan overmande os. For glæden opstår, når vi vender os mod

hinanden. Glæde er at vide, at vi er medskabere på hinandens liv. På godt og ondt.

Så når vi i dag vifter med palmegrene og lytter og danser til klezmer, så klinger Langfredag med. Vi ved godt, at glæden ikke er der uden sorgen. Vi ved godt, at stemningen kan slå om, og begejstring kan blive til had; men vi vil alligevel glæde os og feste og danse og vifte med palmegrene, for sådan ærer vi det lyse og glemmer ikke det mørke. Og et sted, midt i mellem os, sker der noget; ligesom der sker noget, et sted midt i mellem os, når vi går til nadver; for et sted midt i mellem os er Gud. Glædens og livets Gud. Han kommer til os, ridende på et æsel. Da jeg spurgte børnene fra Jerlev børnehave i onsdags, hvad Jesus mon red ind i Jerusalem på, var der de sædvanlige forslag: En hest, en kamel, en giraf, en gris; og til sidst var der en der gættede at han kom ridende på en kineser. Og det lyder som en fornærmelse; men måske er det netop pointen: at Jesus Kristus, at Gud, kommer ridende til os på en kineser, en jøde, en araber, en tysker

eller en svensker; altså på et andet menneske. Han kommer med glæde og liv. Så glæd dig i Herren, mit hjerte!